

allergrundigste Lovløshed; det har ikke, som man har søgt at forestille det, givet ham det Raad at benytte sig af den uindskrænkede Enevoldsmagt, som Danmarks Konger i henved 200 Aar have besiddet, ikke blot med Folkets Samtykke, men som Folkets Gæsgave og Tilidsstegn, nei! det har raadet ham til at udøve en selvtagen, en grændseløs Enevoldsmagt, tværtimod Folkets Dnsse, og som nødvendigviis maatte være Genstand for Folkets højeste Mistillid. Den Betydning har det efter min fuldeste Overbeviisning, at det nuværende Ministerium er kommet til os, den danske Rigsdag, med to Ministre i Spidsen, den ene, som det hedder, Minister for Slesvig, den anden Minister for Holsteen, hvorom det selv udtrykkelig har sagt, at disse Ministre ikke i nogen Henseende skulle være ansvarlige for den danske Rigsdag; det har nemlig dermed ogsaa sagt, at de ikke skulle være ansvarlige for den danske Konge som Konge, der kan ikke blive Andet tilbage end Ansvarer for Hertugen i Slesvig og Hertugen i Holsteen, og altsaa, der siges med det Samme, at Slesvig eller Sønderjylland skal betragtes ligesaa adskilt fra Danmarks Rige, som vi Alle vide Holsteen er. See, det er, hvad der aabner vore Dine for den virkelige Afgrund, hvortil det nuværende Ministerium har ført Danmarks Rige; her see vi klarlig, at Slesvig eller Sønderjylland efter dets Aaastand og dets Hensigter skal staae i den samme Stilling til Danmarks Rige som Holsteen, der, som vi Alle vide, er tydsst og underlagt det tydsste Forbund. Det er dets Villie og Hensigt, at Hertugen af Slesvig, uagtet det træffer sig saaledes, at han, ligesom Hertugen af Holsteen, sidder paa Danmarks Throne, dog skal betragte Slesvig ligesaa adskilt fra Danmark, som Holsteen er, saa han forbeholder sig Magt og Ret til, om han vil, at forene Slesvig med Holsteen og sætte saavel sit Land Slesvig som sit Land Holsteen i eet og samme Forhold til det tydsste Forbund og de fremmede Magter. See, dette er skeet,

ikke efterat et afgjørende Reberlag havde, hvilket de jo kunde, bragt Slesvig eller Sønderjylland i Holstenernes og i de andre Tydssternes Magt og Vold, men det er, som vi Alle vide, skeet efterat afgjørende Seire ere vundne ved det danske Folks Trofast og Dpoffrelse, ved Danerherens heltemodige Færd, som feirrig har plantet Dannebrog paa Dannevirke og bragt hele Landet til Eideren under dansk Lydighed, under Kongen af Danmark. Og nu det Raad, at stille Danmark ved Slesvig eller Sønderjylland, som jo har hørt dertil fra Arilds Tid, og som alle vore Enevoldskonger ogsaa have regnet dertil — at give et saadant Raad, at der skulde kunne gøres ved Slesvig Alt, hvad det saa var, uden at Danmarks Folk og Danmarks Rigsdag havde et Ord derimod at indvende — et saadant Raad, et saadant Uraad have aldrig selv vore meest tydsste Ministerier, har neppe engang noget tydsst eller slesvigholsteensst Cancellie nogenstunde vovet at give en af vore uindskrænkede Enevoldskonger, og et saadant Raad, et saadant Uraad har jo, efter Kundgjørelsen, det nuværende Ministerium givet vor Konge, saa at der ikke for mig, og jeg mener, ikke for noget virkeligt Medlem af det danske Folk, kan være den mindste Tvivl om, at de, der ere det danske Folks Talsmand, ogsaa skulle gøre, hvad der staaer og er sat i deres Magt, for at befrie Landet for et saadant Ministerium. Om nu den foreliggende Adresse frit og aabent støtter sig paa disse Kjendsgjerninger, og om den derefter paa passende Maade viser Majestæten den Afgrund, til hvis Rand vi ere førte, og hvor vi jo maae see, at Alt maa bære eller bryde, det er vistnok et andet Spørgsmaal, som maa underkastes en moden Overveielse; men, da den den dog aabenbart støtter sig til det Samme, og stiler paa det Samme, saa stemmer jeg jo naturligtviis ogsaa for dens Fremme og for, at den af Folkethinget maa tages under alvorlig Overveielse. (Stemmer: Bravo!).